

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie **Z.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 sierpnia 2017 r., bez udziału stron,

wniosku skazanego Z.K. o wznowienie z urzędu postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 1998 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego z dnia 13 marca 1998 r., sygn. akt IV K (...).

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Skazany Z.K. w skierowanym do Sądu Najwyższego wniosku z dnia 13 kwietnia 2017 r., domagał się wznowienia z urzędu postępowania zakończonych w jego sprawie prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 września 1998 r., sygn. akt II AKa (...), częściowo zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego z dnia 13 marca 1998 r., sygn. akt IV K (...). Podniósł, że doszło do uchybienia z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k., które w jego przekonaniu miało polegać na złożeniu przez członków składu Sądu Okręgowego, orzekających w jego sprawie w pierwszej instancji, nieczytelnych podpisów w wyroku skazującym. Zdaniem skazanego podpisanie orzeczenia, w rozumieniu art. 113 k.p.k., oznacza wpisanie

przez każdego z orzekających własnego imienia i nazwiska w sposób czytelny. Ponieważ warunek ten nie został zachowany w wyroku Sądu Okręgowego, przeto przyjąć należy, że wyrok nie został podpisany, nawet jeśli ilość podpisów nieczytelnych odpowiada ilości osób zasiadających w składzie orzekającym. Już z tego powodu, ze względu na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wyrok ten powinien podlegać uchyleniu na podstawie art. 439§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 542§3 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Krajowej, w złożonej odpowiedzi na ten wniosek, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył:

Po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że wskazany przez skazanego wyrok nie jest obarczony bezwzględną przyczyną odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k., której zaistnienie nakazywałoby wznowić z urzędu, na podstawie art. 542§3 k.p.k., postępowanie zakończone wobec Z.K. tymże prawomocnym wyrokiem.

Zamieszczona w art. 113 k.p.k. norma oznacza to, że członkowie składu orzekającego swoim podpisem potwierdzają, iż treść orzeczenia odpowiada wynikowi narady i wynikowi głosowania nad orzeczeniem, oraz że zapadło ono za wiedzą i wolą podpisujących. Oczywistym jest więc, że podpis każdego członka składu orzekającego musi zostać złożony własnoręcznie. Zauważyć jednak należy, iż przepis ten nie konkretyzuje w jakiej formie podpis członka składu orzekającego powinien być złożony.

W ugruntowanym już orzecznictwie sądowym przyjmuje się natomiast, że podpis nie musi być w pełni czytelny, tj. wskazywać w taki właśnie sposób imię i nazwisko osoby podpisującej się. Powinien jednak zapewnić identyfikację podpisującego, stwarzać możliwość porównania oraz ustalenia, czy został złożony w formie przezeń zawsze używanej. Podpis powinien więc wykazywać cechy indywidualne i powtarzalne. Znak pisarski (także w postaci nieczytelnego podpisu czy parafy), stanowi podpis wówczas, gdy umożliwia ustalenie tożsamości osoby od której pochodzi, w szczególności na podstawie wskazanych wyżej kryteriów, wyróżniających i identyfikujących podpis z tą właśnie osobą (tak np. postanowienie

SN z dnia 22 września 2011 r., IV KK 222/11, Lex 1663724, wyrok SN z dnia 6 listopada 2012r., V KK 220/12, Lex nr 1228651).

Nie można więc zgodzić się z twierdzeniem skazanego, że skoro pod wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w G. z dnia 13 marca 1998r., sygn. akt IV K (...), złożone zostały przez skład orzekający w większości nieczytelne podpisy, to tym samym wyrok nie został podpisany. Wyodrębnione znaki pod omawianym orzeczeniem - wbrew argumentacji skazanego - są podpisami w rozumieniu art. 113 k.p.k. Nie doszło zatem do zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.

W konkluzji trzeba stwierdzić, że Z.K. nie wykazał, iż zachodzi wskazywana przez niego przesłanka nakazująca wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem skazującym. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.